

ŞEHADET AŞKI

HAMİT GUROGAN

Çeviren: M. SELAM

داستان حربه طاعت نهم صدر اسلام که شخصی به نام
عمر بن خطاب در آنست و خود را با بنی مکه در جنگ
سراکت می‌کند و شهید می‌شود و همسر و خانواده اش فرزندان او را
تاهت می‌کند

İslâmi Tebliğ Teşkilatı
Uluslararası İlişkiler Bölümü

ŞEHADET AŞKI

Handwritten text in Turkish, likely a testimonial or a letter, written in cursive script.

HAMİT CUROĞAN

Çevre: M. SELAM

İslami Tefekkür Teşkilatı
Ulusal Kurumlar Bakanlığı

ŞEHADET AŞKI

Yazan: Hamit Gurogan

Çeviren: M. Selam

Yayınlayan: İslâmi Tebliğ Teşkilatı

Uluslararası İlişkiler Bölümü

Baskı: Spehr Matbaası

1. Baskı, 1409 H. Kameri - 1989 Miladi

Tahran - İran İslâm Cumhuriyeti

ŞEHİT ASKI

Türkiye İslâm Cumhuriyeti
1. Baskı, 1409 H. Kâmil - 1989 Mîlâdî
Roket Şehir Meydanı
Ulusalınca İhtikâr Bölümü
Yayınlayan: İslâmî Tebliğ Teşkilâtı
Cemal M. Selim
Yazan: Hamit Güroğlan

Şehadet Aski

Sebastian Smith

BİSMİLLAHİRRAHMANİRRAHİM.

Ayağının birinde sakatlık vardı. Yol yürürken ayağını zorlukla sürüyordu. Diğer müşrikler gibi o da puta tapıyordu. Hatta bir zamanlar, Medine şehrindeki puthanenin kapıcılığını bile yapmıştı.

İslâm'ın ortaya çıkıp yayılışıyla halk kitleleri, kendi yapmış oldukları putlara, taş, ağaca tapmaktan vaz geçip, bütün alemlerin tek yaratıcısı olan Allah'a inanmaya başladı. O ise puta tapmakta ısrar ediyor, kendi eliyle yaptığı puta tapıyor, işlerinde ondan yardım diliyordu.

Putu tapmaktan vaz geçmesini sağlamak içinse müslüman gençler ara-sıra onun putunu çalıyor, parçalıyor ve göremeyeceği uzak yerlere atıyorlardı. Putlarından biri kırılır veya kaybolursa başkasını yapar, ya da eskisini bulur temizler ve yeniden ibadete başlardı.

Hatta bazı zamanlar putundan özür dileyerek, şöyle söylenirdi:

— Eğer sana karşı kimin böyle bir muamelede bulunduğunu bir bilsem, icabına bakarım. Fakat inanki, kimin yaptığını bilmiyorum.

Yine günün birinde putunun kaybolduğunu görünce aramaya koyuldu ve putunu bulduğunda, ne yapacağını şaşırды. Çünkü putunu murdar bir hayvanının etine bağlayarak, çukur bir yere atmışlardı.

Putuna karşı böyle saygısızlık yapılacağını bir türlü aklı kesmiyordu. Fakat ne yapmak gerekirdi. Olmuştu bir kere. Her zamanki gibi putunu eve götürüp temizlemeyi ve ondan özür dilemeyi düşündü. Ama birden aklına takılan bir düşünce, onu derin bir karamsarlığa sürükledi.

— İyi ama, bu nasıl bir tanrıdır? diye söylenmeye başladı; Neye bu kadar aciz ve zavallıdır? Kendini savunmaktan dahi aciz olan böyle zayıf, güçsüz bir varlık nasıl tanrı olabilir?

... Ve o, nihayet bu düşünceler içerisinde, yavaş yavaş hakikati kavramaya başladı. Hayır, böyle güçsüz, aciz bir varlık tanrı olamazdı. Cansız, hareketsiz bir şey, bu sonsuz alemleri nasıl yaratabilirdi. Bu düşünceler içerisinde puttan ve puta tapmaktan nefret etmeye başladı. Yüreğindeki iman kuvvetsizliği parlamaya başlamıştı. Bir yandan sevinç gözyaşları dökerken, diğer yandan uzun zamanlar puta taptığı, hakikati kabul etmediği için kendine kızılıyordu. Eski yaptıklarından tövbe edip, bütün alemlerin yaratıcısı olan Allah'a iman etti. Diğer müslümanlarla beraber İslâm yolunda, İslâm'ın yayılması uğrunda çalışmaya başladı.

Aradan bir kaç yıl geçmişti. İslâm'ı yok etmek isteyen müşrikler, müslümanlara savaş açtı. İslâm düşmanlarına gereken cevabı vermek için ayağının sakatlığına aldirmaksızın kılıç kuşandı. Allah'ın dinini savunmaya koştu ve aşağıdaki hatırayı insanlık tarihine armağan etti:

* * *

Medine şehri çöşku ve heyecan içinde çalkalanıyordu.
Halk içerisindeki canlılık, o yana bu yana koşuşmalar, yapılan hazırlıklar, büyük bir savaşın yapılacağını gösteriyordu. Müslümanlar, müşriklerin büyük ordu teşkil edip Medine'ye doğru hareket ettiklerini haber almıştı. Bunu duyan müslümanlar, Kureyş müşriklerine ve kafirlerine güzel bir ders vermek istiyorlardı.
Her kes çabucak hazırlanıp Peygamber'le birlikte İslâm düşmanlarına karşı savaşa gitme gayretinde.

Amr derin bir düşünceye dalmış, ne yapması gerektiğini planlıyordu. Bu düşünceler içerisinde aniden güzel bir fikir geldi aklına. Sevinçten kalbi çarpmaya, gözleri şimşekler gibi parlamaya başladı.

Bir çare bulduğu her halinden anlaşılıyordu. Aceleyle eve doğru gitmeye çalışıyor, fakat kör olası sakatlık süratli gitmesine engel oluyordu.

Bir an önce eve varmak istiyordu. Eşinin telaşlı telaşlı eve gelmekte olduğunu gören Hind, merakla Amr'ın yanına giderek niçin telaşlı olduğunu sordu.

Amr:

– Çabuk ol, çabuk ol, oğullarımın silahlarından hangisi geride kalmışsa bana getir. Benim de bu cihada katılmak, İslâm düşmanlarına karşı savaşmak hakkımdır. Acele et, dedi.

Hind:

– Amr, ne diyorsun, Allah senin gibilerini savaşmaktan muaf kılmıştır, dedi.

– Kısa kes de söylediğime bak. Oğullarının şehadet saadetine ermelerini ve kocanın evde kalmasını mı istiyorsun. Allah'a andolsun ki ben de şehadeti arzuluyorum ve oğullarım gibi İslâm'ı savunmak istiyorum. Gerçi seni de seviyorum ama sana olan sevgim beni Allah yolunda cihad etmekten, Allah'a kavuşmaktan alıkoyamaz ve koymamalıdır. Allah-u Teâlâ beni savaşmaktan muaf tutmuştur ama haram da kılmamıştır. Haydi biraz acele et de evde savaşmaya yarayan her ne varsa getir.

Kocasının sözünde ne kadar kararlı olduğunu gören Hind, artık sesini çıkarmadan evde savaşmaya yarar ne bulduysa kocasının önüne yığıdı.

Fakat kocasının durumundan endişelendiği için hemen kabilenin büyüklerine koşup, Amr'ı bu düşüncesinden vazgeçirmelerini istedi.

Amr, zırhını giymiş, çelik miğferini başına takmış, harekete hazır bekliyordu. Son bir kez kılıcını kınından çıkararak gözden geçirdi.

Amr, kendisini savaştan caydırmak için karısının çağırması üzerine, kabile büyüklerinin eve doğru yaklaşmakta olduklarını gördü. Kesin ve kararlı adımlarla onlara yaklaşarak:

– Beyler, boşuna ısrar etmeyin, dedi. Ben kararımdan asla geri dönmem.

Fakat kabile büyükleri de Amr'ın savaşa katılmasını istemiyor ve ne pahasına olursa olsun onu bu kararından vazgeçirmeğe çalışıyorlardı. Amr'ın sakat olduğunu, bu yüzden savaşa katılmayacağını ileri sürüyorlardı.

Sonunda kabilenin büyükleri ile birlikte Hz. Resulullah (s.a.v.) in huzuruna gitmeye ve ne yapmaları gerektiğini ondan sormaya karar verdiler.

Hz. Resulullah'ın (s.a.v.) yanına vardıklarında Amr, yalvarırcasına bir edayla konuşmaya başladı:

– Ya Resullullah... Yakınlarım ve kabilenin ileri gelenleri beni cihaddan alıkoyup, eve hapsetmek istiyorlar. Fakat ben bu sakat halimle yine de bu mukaddes cihada katılmak istiyorum.

Amr bin Cemuh da Peygamber'le birlikte İslâm'ı savunmak için müşriklere ve kafirlere karşı savaşmayı arzu ediyordu.

Fakat ayağının sakatlığını hatırladıkça için için sızlanıyor, bu haliyle, Peygamber Efendimizin, kendisinin savaşa katılmasına müsaade etmeyeceği korkusu içerisinde ızdırap çekiyordu.

Amr'ın üç oğlu vardı. Oğullarının her üçü de hazırlanmış, kılıçlarını kuşanmış ve savaşa gitmek üzere İslâm ordusuna katılmışlardı. Büyük bir üzüntü içinde bulunan Amr kendi kendine. "Bugün ayağım aksıyor diye savaşa katılmayıp, evde oturacağım gün değil. Benim cihad etmem gerektiği bir zamanda, yatakta ölmem utanç ve yüz karasıdır. Ben de, diğer müslüman kardeşler gibi niçin Allah yolunda savaşmayayım ve şehadet gibi yüce bir mevkiye ermiyeyim?" diyordu.

Hz. Resulullah (s.a.v.):

– Ey Amr! Allah seni cihaddan muaf tutmuştur. Savaşmak senin için farz değildir.
– Biliyorum Ya Resullullah biliyorum. Fakat bana müsaade etmenizi ve sizinle birlikte İslâm düşmanlarına karşı kılıç sallamayı istiyorum. Lütfen benim umutlarımı boşa çıkarmayın...

Amr'ın kalbinde iman ateşinin alevlendiğini gören Allah'ın Resülü, Amr'a sevgi dolu bakışlarla baktı ve daha sonra kabilenin ileri gelenlerine dönerek:

– Onunla uğraşmayın, bırakın istediği gibi savaşa katılsın. O, şehadeti arzuluyor. Belki Allah-u Teâlâ bu saadeti ona nasib eder, buyurdu.

... Ve Allah'ın Resulünün müsaade etmesiyle Amr cihad kervanına katıldı.

Savaş başlamış, Amr bir arslan gibi bütün kuvvetini kullanarak düşman kuvvetlerini amansız saldırılarına hedef alıyordu. Amr nara peşine nara atıyor ve şöyle feryad ediyordu.

– Ey Allah düşmanları, neredesiniz? Gelinde savaşalım. Ben savaşmaktan korkmuyorum, zira ben Allah'a kavuşmayı, şehadeti arzu ediyorum...

Oğulları da Amr'ın yanbaşıında savaşıyor, düşman saflarına yaptıkları korkusuz saldırıları ile kahramanlıklar gösteriyorlardı.

Amr yorulmak bilmiyordu, usanmadan yılmadan kılıç sallıyor Allah düşmanlarına gereken cezayı veriyordu. Fakat savaşın tam kızıştığı bir anda fırsat kollayan kahpe bir kılıç, Amr'ı kanlar içinde yere yıkmıştı. Amr'ın oğullarından birisi de yaralanarak yerde kanlar içinde yatıyordu... Amr ve oğlu uzun bir zaman düşmana karşı kılıç sallayıp, cihad ettikten sonra arzularına erdi ve şehid oldular.. Ve Amr solmuş bir çiçek gibi savaş meydanında ebedi bir uykuya daldı.

Nihayet savaş sona erdi.

Medine kadınları, savaşın sonucunu yakından görmek ve gerekirse yardıma muhtaç olanlara, yaralıları yardım edebilmek için savaş meydanına doğru akın etmeye başlamıştı.

Çok kötü haberler duymuşlardı. Hatta peygamberin şehadetine dair haberler bile yayılmıştı. Her kes ızdırap ve merak içindeydi. Bu haberin yalan olmasını bütün içtenlikleri ile arzuluyorlardı.

Peygamber Efendimiz'in eşlerinden Ayşe de savaş meydanına giden kadınlar arasındaydı.

Ayşe yolda Amr'ın eşi Hind'i gördü. Hind şehidlerin pak naaşlarını bir deveye koymuş, Medine'ye götürmek istiyordu. Fakat Hind'in bütün çabalarına rağmen deve bir türlü yerinden kıılmıyordu.

Ayşe sordu:

– Savaştan ne gibi haberler biliyorsun?

Hind cevap verdi:

– Allah'a şükürler olsun ki Yüce Resulullah hayattadır ve kendisine bir şey olmamıştır. Allah'ın Resülü sağ olsun da benim hiç bir kederim yoktur.

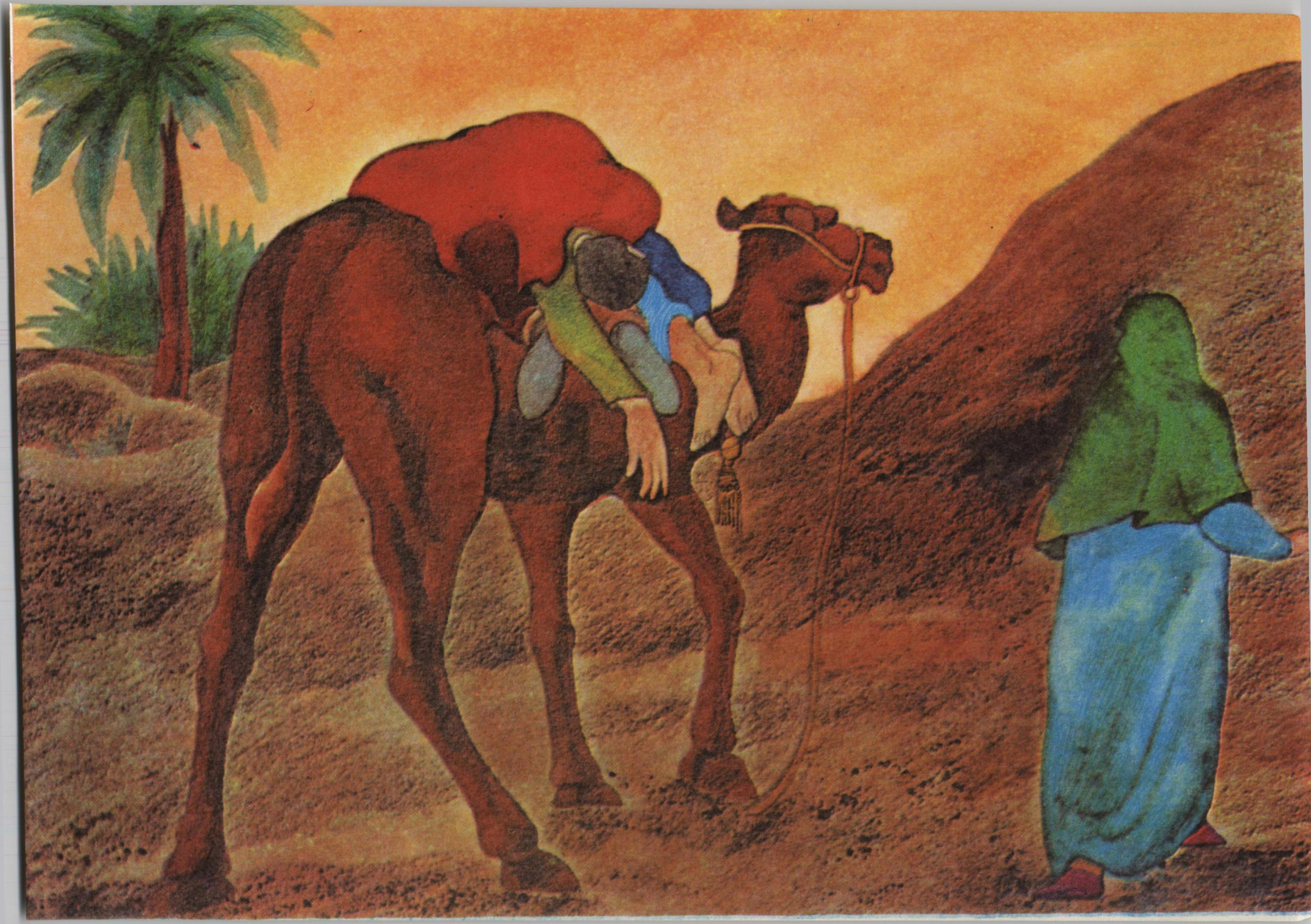
– Peki bu naaşlar kimin?

– Bunlar kocamın, oğlumun ve kardeşimin naaşlarıdır. Medine'ye götürüp orada toprağa vermek istiyorum. Fakat anlayamadığım bir şey var; her ne yapıyorsam deve bir türlü yerinden kıılmıyor?

Hind bütün çabalarına rağmen deveyi Medine'ye götürmeyi başaramadı. Devenin, savaşın yapıldığı Uhud dağına doğru gitmek istediğini farkettiler.

Artık devenin peşine düşüp, savaş alanına doğru gitmekten başka çaresi kalmamıştı Hind'in. Uhud'a varınca, doğru Hz. Resulullah (s.a.v.) in huzuruna çıkarak, başından geçenleri bir bir Peygamber Efendimiz'e anlattı.

Peygamber Efendimiz sordular :

– Amr savaş için Medine'den ayrıldığında sana bir Şey söylemedi mi?

Hind biraz dūřündükten sonra .

– Evet Ya Resulullah, dedi, savaşa hareket ettiđinde bir daha geri dōndürmemesi için Allah'a dua etti.

– Öyleyse duası kabul olunmuştur. Bu bakımdan her üçünü de Uhud'da toprağa ver-meliyiz, diye buyurdular, Allah'ın Resulü.

Üç Şehid'in pak naařları toprağa verildikten sonra Hz. Resulullah Hind'e dönerek Şöyle buyurdu.

– Bunlar öbür dünyada da beraber olacaklar. Ne mutlu onlara!..

Bu durum karşısında duygulanan Hind, gözyaşlarını tutamayarak, arzetti:
– ... Ya Resulullah, onlarla birlikte olmam, kıyamet günü onların yanında bulunmam
için bana da dua ediniz.
Peygamber Efendimiz orada hazır bulunanların hepsi için dua ettiler...

İsteme ve Yazışma Adresi:
İslâmi Tebliğ Teşkilatı
Uluslararası İlişkiler Bölümü
P. O. Box: 14155/1313
Tahran - İran İslâm Cumhuriyeti